AUTOMOBILISM

Turul Europei sosește azi în București

Astăzi dimineața, la ora 1.19', au intrat în România, prin punctul de frontieră Borș, participanții la cea de a 10-a ediție a competiției automobilistice internaționale „TURUL EUROPEI". Ea parcurge prin țara noastră 918 km, pe următorul traseu: **Borș — Oradea — Cluj — Turda — Sebeș — Sibiu — Brașov — București — Mamaia — Negru Vodă**. Ora de trecere a primului concurent prin localitățile de pe traseu în ziua de 3 septembrie, sînt: **Borș 1.19' — Cluj 3.28' — Sibiu 5.35' — Brașov 7.16' — București 9.30'**. În ziua de 4 septembrie: plecarea din **București 7.01' — Giurgeni 9.16' — Mamaia 10.30' — Negru Vodă 12.30'**.

Numărul mașinilor care au luat startul din Hanovra (RFG) în ziua de 1 septembrie este de 50, participînd echipaje din 7 țări: RFG, Italia, Anglia, Austria, Franța, Olanda și Danemarca. Printre concurenți se remarcă numeroși automobiliști cunoscuți cum ar fi: Joachim Springer — Günther Brendel (RFG) pe o mașină FORD TAUNUS, echipaj care a cîștigat Turul Europei în anii 1964 și 1965, Marcel Martin — Jeannette Martin pe o mașină BMW, Luigi Orvato — Carlo Bonaldi (Italia) pe o mașină FIAT 850, Robert Nelleman—Jürgen Nielsen (Danemarca) pe o mașină FORD. Printre mărcile de mașini care iau parte la concurs mai remarcăm: Opel Kadett, NSU-Prinz, Simca, Volvo, Alfa Romeo, Glas, Renault, Mercedes, Volkswagen.

În țara noastră concurenții la Turul Europei vor avea 3 controale orare (Borș, București și Mamaia) și un control de trecere pe drumul Rîșnov—Predeal.

Controlul orar din București va fi instalat la intrarea în Piața Scînteii, după care mașinile se vor introduce în parcul închis pînă la plecarea din ziua de 4 septembrie ora 7.01'.

Participanții vor parcurge cei 9 000 km în timp de 10 zile, avînd numai 3 nopți de odihnă la București, Split și Annecy.

Fiecare vehicul este ocupat de doi conducători care conduc și se odihnesc cu schimbul.

Autovehiculele sînt împărțite pe grupe (mașini de turism, mare turism, modele sport, mașini de turism speciale) și pe clase, după capacitatea cilindrică.

AI. TH.

Sub semnul pregătirilor pentru

CE PERSPECTIVE ARE NATAȚIA NOASTRĂ LA J. O.

La Utrecht, doar Cristina Balaban a confirmat

Campionatele europene de natație s-au încheiat de cîteva zile, dar iubitorii acestui sport continuă să comenteze întrecerile de la Utrecht. Se fac bilanțuri, se pun la punct tabelele de recorduri și listele celor mai bune performanțe și, desigur, nu sînt ocolite pronosticurile pentru J.O. de la Mexico. Cu doi ani înaintea Olimpiadei, înotătorii europeni au dat un strălucit examen, care poate da de gîndit specialiștilor de peste ocean. **Frank Wiegand** și **Galina Prozumenscicova** au realizat performanțe excepționale, **Bobby Mc Gregor** și **Martina Grunnert** pot sta la loc de cinste alături de cei mai buni sprinteri ai lumii, iar **Kiki Caron** (100 m spate) sau **Ada Kok** (100 m fluture) înoată cu două secunde mai repede decît campioanele S.U.A. În aceste condiții, ale unui remarcabil progres general, trebuie analizată și comportarea celor 5 înotători care ne-au asigurat cea de a doua prezență (prima oară în 1962) în cadrul celor 11 ediții desfășurate pînă acum. Și, analizînd performanțele celor 5 sportivi, să vedem și ce perspective întrevedem deocamdată pentru J.O. de la Mexico.

CRISTINA BALABAN

CRISTINA BALABAN – O CERTĂ VALOARE

Proba feminină de 100 m spate a adus natației românești, ca și inexistentă pe plan mondial cu cîțiva ani în urmă, primul ei succes din istoria acestui sport. Într-o companie selectă din care nu a lipsit nici una din specialistele europene la acest procedeu, **Cristina Balaban** a urcat pe podium primind medalia de bronz. Atît în serie, cît și în finală, campioana noastră a înotat cu multă ambiție, a întors foarte bine (la **32,8** și respectiv **33,0**), realizînd performanțe de certă valoare: **1:09,6** și **1:09,7**.

În acest an, exceptîndu-le pe cele două reprezentante ale Africii de Sud, **Muir** și **Farley**, care nu au dreptul să participe la J. O., doar învingătoarele sale de la Utrecht au înregistrat timpuri mai bune: **C. Caron** 1:07,9 — rec. european egalat (la Utrecht 1:08,1) și **L. Ludgrove** 1:08,9. Toate celelalte spatiste de valoare din S.U.A., Australia sau Japonia au fost cronometrate cu timpuri peste 1:10,0.

Astfel stînd lucrurile, este evident că recordmana României anunță de pe acum șanse pentru un loc în finala de la Mexico. Ea a progresat uimitor în ultimii doi ani (1:13,0 în 1964, 1:11,0 în 1965 și acum 1:09,6) lucrînd îndeosebi pentru dezvoltarea rezistenței și îmbunătățirii întoarcerilor. De acum înainte însă, Cristina și antrenorul ei, prof. R. Drăgușanu, vor trebui să se gîndească serios la creșterea vitezei. Cu un timp de 1:03,0 la craul (ceea ce Caron și Ludgrove nu au realizat încă, compensînd prin forță sau bătaie puternică a picioarelor) Cristina Balaban are șanse mult mai mari de a obține performanțe superioare și în proba sa favorită. Iar la cei 19 ani ai săi, campioana noastră are toate posibilitățile de a atinge aceste limite. Cristina trebuie să aibă permanent în față exemplul lui Cathy Ferguson, care a cîștigat la Tokio cu 1:07,7, înotînd „suta" liber în 1:02,7.

Pentru tînăra reșițeancă **Anca Andrei** (15 ani) participarea la aceste întreceri a constituit un excelent prilej de a învăța. De altfel, acesta a și fost scopul deplasării sale la Utrecht. Concurînd cu mult curaj într-o probă cu 25 de participante a căror medie de vîrstă a fost de 18,6 ani, ea a ocupat locul III în seria sa, în ciuda poate a celei mai... nereușite întoarceri din scurta ei carieră. Timpul realizat (1:13,3), mai bun decît al campioanei URSS, **Tatiana Savelieva**, clasată în urma sa, a însemnat cea de a 14-a performanță a probei și acest lucru trebuie subliniat avînd în vedere că Anca, împreună cu Corominas (Spania) — 14 ani și Boes (R.D.G.) — 15 ani au fost mezinele competiției.

Talentata sportivă din Reșița mai are însă mult de lucrat pentru a o ajunge din urmă pe medaliata noastră. Ea trebuie să-și dezvolte forța, să se gîndească mai mult la întoarceri — element de bază în cursele pe distanțe scurte, să împrumute ceva din dîrzenia și voința Cristinei. Chiar și exemplul lui Kiki Caron, care în 1962, la Leipzig, era eliminată din serii cu 1:12,8, îi poate servi foarte bine.

BRASIȘTII TREBUIE SĂ INVEȚE DIN GREȘELI!

Din capul locului trebuie spus că reprezentanții noștri în proba de 200 m bras, **A. Șoptereanu** și **V. Costa**, nu ne-au îndreptățit speranțele concurînd la Den Hommel sub posibilități. Proba lor care a avut 33 de concurenți cu o medie de vîrstă de 21 de ani a supus pe participanți unui greu examen cu serii și semifinale. Șoptereanu a „mers" în seria a doua, de departe cea mai slabă, terminînd pe aceeași linie cu cehoslovacul Pejsa în 2:40,0 (cea de a 18-a performanță a zilei ultimul calificat, vest-germanul **Barth**, fiind cronometrat în 2:39,8). Și, astfel, recordmanul nostru (18 ani) a ratat cel mai bun prilej de consacrare pe arena internațională. Lipsit de șansă dar în primul rînd de experiență și maturitate, Șoptereanu a greșit grav menajîndu-și forțele pentru semifinale. Calculul său a omis faptul că tocmai în ultimele trei serii se aflau concurenții creditați cu cele mai bune performanțe și a mers ca la plimbare. Nu mai puțin vinovat este și antrenorul său, prof. **Gh. Dimeca**, care avea de la început datoria să ceară elevului său să concureze cu maximum de forță. El n-a făcut-o însă și rezultatele s-au văzut.

De la timișoreanul **V. Costa** (19 ani), specialist în proba de 100 m, așteptam mai puțin cunoscîndu-i și condițiile mai dificile de pregătire din tot timpul anului. El și-a făcut datoria în serii (al 7-lea timp cu 2:36,6), dar în semifinală nu a mai rezistat asaltului puternic al adversarilor săi (care au stabilit 8 recorduri naționale) sosind pe locul 5 cu 2:38,0. În plus el a fost și descalificat pentru o întoarcere neregulamentară (două tracțiuni sub apă). A fost evident însă că sportivul timișorean nu s-a prezentat la Utrecht în maximum de formă. Această constatare este la fel de valabilă și pentru Șoptereanu, al cărui vîrf de formă sportivă, se pare, a fost greșit planificat. Bucureșteanul a „mers" 2:35,2 la sfîrșitul lui iunie, 2:34,3 la sfîrșitul lui iulie și — am constatat-o o dată în plus — curba maximă a formei sportive nu se poate întinde pe o distanță de nouă săptămîni.

Atît **Șoptereanu**, cît și **Costa** nu și-au spus însă ultimul cuvînt. Ei au avantajul tinereții (toți finaliștii probei au avut peste 20 de ani) și al conștiinciozității în pregătire, atuuri care bine folosite le pot aduce succesul pe care de data aceasta l-au scăpat. Cu condiția însă de a învăța (împreună cu antrenorii lor) cît mai bine din greșelile săvîrșite în acest sezon...

NU ESTE SUFICIENT SĂ DEȚII 9 TITLURI DE CAMPION

Și, am merge chiar mai departe spunînd — e chiar... nerecomandabil. La Utrecht, **Vl. Moraru** a cules „roadele" veșnicelor sale încercări de a găsi procedeul cel mai potrivit. Anul trecut, el a fost craulist și fluturist. Anul acesta, el a crezut (împreună cu antrenorul său) că poate realiza ceva și în proba de 400 mixt și iată-l răspîndindu-și forțele în 10 direcții fără vreun rezultat deosebit.

La campionatele republicane **Moraru** a urmărit — probabil — să ne demonstreze că este mai talentat decît adversarii săi luînd startul în 10 probe. I-a ajutat cu ceva acest lucru? Categoric nu. Iar la Utrecht ne-a dovedit din plin că nu știe să-și dozeze eforturile într-o cursă de 400 m mixt (din 31 de concurenți el a avut al 17-lea timp, 5:13,6, cu care nu s-a calificat în finală) și că nu este de loc pregătit pentru rezultate de valoare în proba de 400 m liber. Noul său record, 4:33,8, a fost o palidă satisfacție față de rezultatul în sine care l-a plasat pe locul 22 din cei 34 de concurenți.

Cu toate acestea avem convingerea că Moraru mai poate progresa încă mult. Dar pentru aceasta discuțiile în contradictoriu de-a dreptul interminabile pe care Moraru le poartă cu antrenorul său (Gh. Dimeca) și care sînt departe de a duce la ceva bun trebuie grabnic curmate. De asemenea, **Vl. Moraru** trebuie să se convingă o dată pentru totdeauna că la marile performanțe nu se poate ajunge decît printr-o deosebită seriozitate în pregătire și o luptă permanentă cu sine însuși. Exemplul lui Wiegand, care a muncit timp de 11 ani pentru a ajunge la acest record mondial este cît se poate de grăitor.

★ ★ ★

Pentru J. O. din 1968, unde natația a fost ridicată la rangul atletismului, nu trebuie să ne limităm la acești 5 sportivi. Mai avem în țară cîțiva tineri talentați (P. Teodorescu, Georgeta Cerbeanu, Vl. Belea, D. Gheorghe, D. Coroiu, Z. Giurasa, Al. Bain, M. Bîrsan etc.) care au progresat în acest an și poate că mai sînt și alții care ne pot oferi multe surprize într-un viitor apropiat. Dar pentru acest lucru secțiile fruntașe din țara noastră și antrenorii respectivi au datoria de a selecționa continuu pe cei mai dotați, oferindu-le totodată cele mai bune condiții de pregătire.

Nimeni nu contestă capacitatea, priceperea și dorința vie de a contribui la dezvoltarea natației noastre a doi dintre cei mai buni antrenori, prof. I. Schuster **și prof.** Gh. Dimeca. **Amîndoi însă s-au ocupat în acest an de grupe numeroase și nu au putut să se dedice în exclusivitate celor mai talentați dintre elevii lor. Altfel,** Anca Andrei **poate nu mai greșea „întoarcerea" la Utrecht și intra în finală, iar** Moraru **ar fi știut să-și dozeze mai bine eforturile într-o cursă de 400 m mixt. Și exemple din acestea se pot da pretutindeni, din păcate. De aceea, credem că în această direcție se poate învăța mult din experiența unor țări cu tradiție în natație. În Franța, de pildă, d-na Berlioux se ocupă în exclusivitate de Kiki Caron, iar la Rostock, Otto Kutz are în pregătire, în afara lui Wiegand, doar 4 foarte tineri înotători.**

La cele arătate mai sus trebuie să adăugăm și necesitatea unui control permanent (care nu a existat în acest an) din partea federației de specialitate al planurilor de pregătire a înotătorilor noștri fruntași. Totodată, forul respectiv va trebui să se îngrijească din timp să asigure celor mai buni sportivi verificări periodice în compania unor adversari de valoare. Acestea însă trebuie alese cu grijă în perioadele cele mai indicate corespunzătoare liniei ascendente a formei sportive.

Aceste cîteva concluzii nu au pretenția de a epuiza multitudinea problemelor vizînd perspectivele dezvoltării natației și participării la viitoarele Jocuri Olimpice. Ele însă atrag atenția asupra unor deficiențe care ne-au împiedicat să savurăm din plin la Utrecht succesul Cristinei Balaban...

AD. VASILIU

Vești din centrele de inițiere în sport

Acum, în timpul vacanței de vară, activitatea centrelor de inițiere în sport s-a intensificat. În zeci de orașe, în numeroase comune, mii și mii de tineri își însușesc tehnica elementară a disciplinelor preferate. Iată ce ne scriu corespondenții despre aceste „pepiniere" ale sportului:

CONSTANȚA. — Începînd de la data de 1 iulie, în cadrul clubului Farul au luat ființă noi centre de pregătire sportivă. Un număr mare de tineri iau parte la antrenamentele de atletism (antrenori C. Craiu și I. Veliciu), tir (instructori I. Zvarici și M. Ardeleanu) și gimnastică (antrenor Jana Baltă).

FĂGĂRAȘ. — În aceste zile de vacanță școlară și... fotbalistică stadionul „1 Mai" al asociației sportive Chimia este solicitat din plin.

Zilnic, zeci de copii învață să conducă balonul, să șuteze la poartă, să lovească mingea cu capul etc. Ei sînt în număr de 52 și învață tainele acestui popular sport sub îndrumarea antrenorului echipei Chimia, fostul internațional Gh. Albu. *„Copiii sînt ascultători, deprind cu destulă ușurință execuțiile tehnice* — ne-a declarat antrenorul Albu. *În funcționarea centrului mai avem însă unele greutăți. Mă refer în special la numărul insuficient al mingilor care îngreuează procesul de instruire".*

V. LAZĂR—coresp.

BUHUȘI. — De cîtva timp stadionul Textila din localitate a devenit locul de întîlnire al micilor sportivi din orașul nostru. În urma anunțului dat nu de mult de consiliul asociației sportive Textila privind deschiderea unui centru de inițiere în sport, s-au prezentat pe stadion peste 300 de tineri. După o selecție riguroasă au fost opriți aproximativ 100 de copii cu aptitudini pentru sporturile pe care ei doresc să le practice. La fotbal s-au format trei grupe după criteriul vîrstei (10—14 ani, 14—16 ani și 16—18 ani). De pregătirea lor se ocupă inimoșii instructori, frații Biltz, V. Neculai și antrenorul I. Mayer. Antrenamentele se desfășoară de trei ori pe săptămînă și sînt frecventate cu regularitate de micii fotbaliști. Un alt sport pe care îl învață metodic tinerii este handbalul. La orele de pregătire vin pe stadion 40 de băieți și fete. De instruirea lor se îngrijesc profesorul de educație fizică M. Crețu și inginerul H. Schulman.

Consiliul asociației sportive (președinte C. Baciu) a asigurat tinerilor tot ce le este necesar pentru pregătire. Astfel, s-au amenajat terenuri de antrenament, s-au procurat 200 de perechi de tenişi, tricouri, mingi și alte materiale, în valoare de 45 000 de lei.

I. VIERU — coresp.